

p/cco/o

ในวันที่ท้อหรือเหนื่อยล้า ขอให้จำไว้ว่า
อีกไม่นานเรื่องดี ๆ กำลังจะเกิดขึ้น

มีใครบางคน หวังให้เธอมีชีวิตที่ดี

행운이 너에게 다가오는 중

อภิญญา
เขียน

วนิดา คราวเหมาะ
แปล

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

행운이 너에게 다가오는 중

มีใครบางคนหวังให้เธอมีชีวิตที่ดี

อีกดนิม

เขียน

วนิดา คราวเหมาะ

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ไปโรงเรียนกวดวิชา

ฉันนัดกับหัวหน้าห้องว่าจะไปอ่านหนังสือด้วยกัน”

–อีกดนิม

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มีใครบางคนหวังให้เรามีชีวิตที่ดี

행운이 너에게 다가오는 중

p/ccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f t c a amarinhooks f o t Piccolo Publishing

LUCK IS ON ITS WAY FOR YOU

By Lee, Kkoch-nim

Copyright © 2020 Lee, Kkoch-nim

All rights reserved

Thai language copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing PLC.

Thai language edition arranged with Munhakdongne Publishing Group
through Enc Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

อีกตนิม.

มีใครบางคนหวังให้เรามีชีวิตที่ดี / อีกตนิม: เลียน; วานิดา กราวพมกะ แปล จาก 행운이 너에게 다가오는 중—
กรุงเทพฯ: พิโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(4), 180 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. วานิดา กราวพมกะ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๑6ม6

DDC 895.66

ISBN 978-616-18-4664-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัท อุตสาหกรรมบันเทิง จำกัด • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการฝ่ายรายการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร สุวรรณ พัฒนาวิฑิตกุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรภัทษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยกศิริพันธ์ุ

คอมพิวเตอร์ จิรณัฏย์ กำจันท์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

คนเราล้วนต้องพบเจอกับปัญหาที่ต่างกันออกไป ปัญหาของบางคนอาจดูเล็กน้อยในสายตาคนอื่น ขณะที่ปัญหาของบางคนก็ดูหนักหนาสาหัสเกินกว่าจะเข้าไปช่วยได้ แต่ไม่ว่าปัญหานั้นจะเล็กหรือใหญ่ คนที่พบเจอกับปัญหาก็ต้องทุกข์ทรมานทั้งนั้น

เด็ก ๆ ในเรื่องนี้เป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไป เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาของผู้อื่น พวกเขา ก็เลือกได้แค่ว่าจะเพิกเฉยไม่สนใจหรือจะก้าวเข้าไปช่วยเหลือ แต่คนเราจะช่วยเหลือผู้อื่นไปเพื่ออะไร เพื่อให้ความรู้สึกผิดบาปในใจลดน้อยลง หรือเพราะหวังดีกับอีกฝ่ายจากใจจริง แล้วคนเราจะยอมทุ่มเทมากแค่ไหน เพื่อช่วยเหลือคนที่แทบไม่รู้จักรักกันเลย

มนุษย์สร้างความทุกข์ทรมานให้กับชีวิต ขณะเดียวกันผู้ที่ยื่นมือเข้ามาช่วยชีวิตก็ยังคงเป็นมนุษย์ อยู่ที่คุณแล้วว่าจะเลือกเป็นมนุษย์แบบไหน

p/cco/lo

“เฮ้ยอ ต้องไปถึงที่นั่นเลยหรอ”

อู๋ย็องถอนหายใจด้วยสีหน้ากึ่งๆ เหนื่อยอ่อนต่างจากฮย็องซู ที่ดูตื่นเต้น ส่วนฮย็องซูก็ตอบคำถามที่ฟังดูไร้เรี่ยวแรงของอู๋ย็องด้วย ท่าที่ราวกับจะบอกว่าทำไมต้องถามอะไรแปลกๆ

“แน่นอนสิ เขาว่ากันว่ะบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นั่นอร่อยสุดๆ เลยนะ”

ตอนนี้เด็กหนุ่มสองคนกำลังเดินผ่านร้านเกมที่รายล้อมอยู่รอบด้าน พวกเขาตั้งใจจะเดินต่อไปอีกสิบห้านาทีเพื่อไปร้านเกมเก่าๆ แห่งหนึ่ง ฮย็องซูลากอู๋ย็องตามมาด้วยเพราะบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นั่นอร่อย แต่แน่นอนว่าเรื่องนั้นอาจไม่เป็นความจริงก็ได้

แค่มองดูเด็กหนุ่มทั้งสองคนก็ทำให้ฉันยิ้มแล้ว พวกเขาเป็นคนน่าขันมากจริงๆ และถ้าเทียบกับคนที่ฉันรู้จัก พวกเขาก็เย้ยหยันมากที่สุด ต้องขอบคุณพวกเขาที่ทำให้ฉันไม่รู้สึกรำเอยเลยสักนิด ต่อให้ต้องมองดูทั้งวันก็ตาม และถ้าถามว่าทำไมเจ้าสองหนุ่มต้องพากันไปร้านเกมเก่าคร่ำครึนั้น เหตุผลก็เรียบง่ายยิ่งนัก

ร้านเกมบริเวณโรงเรียนมีแต่พวกเด็กๆ จอมแสบ เด็กพวกนั้น

เขาแต่บอกว่าไม่มีเงิน แล้วก็คอยขอเงินหาร้อยยวนบ้าง พันยวนบ้าง แต่ไม่ยอมคืนเงินเลยสักที จึงไม่แปลกที่ฮัยองซุมักถูกร่ำลือว่าเป็นจอมอันตรายอยู่บ่อยครั้ง แต่ฮัยองเหมือนจะไม่คิดว่าเป็นเรื่องร้ายแรงเลย

ทุกครั้งเวลามีคนปนกระปอดกระแปดว่า “ทำไมพวกแกถึงดีแต่ขอเงินเราอยู่ได้” ฮัยองซุมักจะตอบว่า “ถึงอย่างนั้นเราก็ตอนให้คืน” ฮัยองซุมักจะโดนถามกลับว่านี่เรียกว่าคืนหรือ คืนก็คืนมาให้นิดเดียวให้ยืมสามครั้ง แต่คืนครั้งเดียวเรียกว่าคืนหรือ สิ่งที่เขาทำนั้นไม่ต่างอะไรจากการรีดไถเลย แต่ถ้าเขาพูดอะไรผิดไป ฮัยองอาจจะหวาดกลัวและบอกว่าจะไม่มีวันมาร้านเกมอีกก็เป็นได้ ดังนั้นสถานที่ที่ต้องบากบั่นไปให้ได้โดยเอาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาอ้างก็คือร้านเกมที่อยู่ในอพาร์ทเมนต์ใต้ดินสภาพเก่าแก่มาก ที่ซึ่งแม้แต่เด็ก ๆ จอมแสบยังไม่กล้าย่างกรายเข้าไป

“เอ๊ะ นั่นใช่แบทแมนหรือเปล่านะ”

ฮัยองสะกิดป่าของฮัยองซุม พร้อมกับพยักพยิต

เด็กที่พวกเขาเรียกว่าแบทแมนคืออินแจ เด็กเงิบที่สุดบนชั้นเรียน เด็กหนุ่มทั้งสองต่างจ้องมองอินแจ ส่วนตัวเองก็จ้องมองอินแจเช่นกัน อินแจเดินอย่างเชื่องช้าพลางโน้มตัวไปข้างหน้า เธอก้มหน้าก้มตาราวสำรวจจุดมืดที่กำลังคลานอยู่

“เธอทำอะไรนะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

ฮัยองถามด้วยน้ำเสียงกังวล ฮัยองซุมักคิดแบบนั้นเช่นกัน เขา รู้สึกว่าท่าทีของอินแจดูไม่เป็นธรรมชาติเลยสักนิด เธอกำลังเดินวนไปรอบ ๆ สนามเด็กเล่นซึ่งไม่มีคนเลย ด้วยท่าทางเหมือนคนหลงทาง

“รู้ไปแล้วจะยังงี้ล่ะ”

“ถ้าป่วยขึ้นมาก็จริง ๆ จะทำไงล่ะ”

เฮ้อ ไร้ประโยชน์ที่จะกังวล ถ้าแบทแมนป่วยจริง แล้วยังไงจะคอยประคองเธออย่างนั้นหรือ ฮียิ่งงูกำลังจะโผล่ผางพุดออกไป แต่กลับเปลี่ยนความคิด เขาวางมือบนปากอู๋ยง

“รู้ใช่ไหมว่ายายแบทแมนนั้นนิสัยแย่มากไหม”

ฮียิ่งงูถามอู๋ยงพร้อมกับทำหน้านิ่งด้วยมวด

“รู้สิ รอบที่แล้วมีใครสักคนเอายางลบเธอไปใช้ แต่รู้ๆ เธอกลับแผดเสียงออกมา เป็นเรื่องใหญ่โตเลยละ”

“นายเคยเห็นยายแบทแมนนั้นหัวเราะหรือเปล่านั้น”

“ไม่ หน้าเธอดูไม่โหดเลย”

“ดังนั้นแล้ว”

“อะไร”

“ก็หมายความว่าไม่ต้องไปใส่ใจหรอก ว่าคนอื่นจะทำอะไร เกิดอยู่ที่ไหนก็ดีไปคุยกับเธอเข้า เธอไม่ด่ากลับมา นั่นก็โชคดีแล้ว”

อู๋ยงพยักหน้ากับคำตอบของฮียิ่งงู แต่ปัญหายังคงไม่คลี่คลาย เขาจึงพยักหน้าด้วยท่าที่ไม่ค่อยพอใจ และเขายังไม่เข้าใจคำตอบนั้นอยู่ดี

“เฮ้ ไปร้านเกมกันเถอะ ถ้านายไปเรียนกวดวิชาสาย ได้ยินว่านายตายแน่”

ฮียิ่งงูลากแขนอู๋ยง พลังเคลื่อนผีทำให้เร็วขึ้น แล้วเด็กทั้งคู่ก็ลบความคิดเรื่องอื่นแะทิ้ง ในสมองของพวกเขาเต็มไปด้วยเรื่องเกมอีกครั้ง ในหัวของเด็กสองคนนี่เต็มไปด้วยเรื่องเกมจนแน่นเอียดทั้งวัน

คงจะดีถ้าพวกเขาฝันอยากเป็นโปรแกรมเมอร์ หรือโด่งดังเรื่องการเล่นเกมพดัวในหมู่เพื่อนฝูง เพราะพวกเขาคิดถึงแต่เกมตลอดวัน แต่น่าเสียดายที่ทั้งคู่ช่างห่างไกลจากสิ่งดังกล่าวยิ่งนัก ความจริงแล้วพวกเขาเล่นเกมไม่ได้เรื่องเท่าไร และจะว่าไปก็ไม่รู้แค่เกมหรอกนะ

ฮย็องซูคิดแล้วก็คิดอีกว่าตัวเขาคงประสบความสำเร็จเรื่องเรียนลำบาก เขาเรียนไม่เก่งและไม่คิดฝันว่าจะเก่งด้วย ถ้าถามว่าความฝันของเขาคืออะไร เขาอยากเป็นเศรษฐีประเภทหนึ่งกินนอนกิน แต่ถ้าเขาบอกแบบนั้น อาจมีลูกบอลขว้างมาจากพอกับแม่ เขาจึงเก็บเป็นความลับมาตลอด ฮย็องเองก็คิดเหมือนกับฮย็องซู

ครั้งหนึ่งพวกเขาทั้งคู่เคยฝันอยากเป็นยูทูบเบอร์ ถ้าเกิดประสบความสำเร็จในการเป็นยูทูบเบอร์ ได้ยินว่าจะได้เงินเป็นหลักร้อยล้านต่อเดือน ถ้าหาเงินได้เยอะ คงไม่มีใครเมินและบอกว่าพวกเขาเรียนไม่เก่งอีก และคงไม่มีใครพร่ำบ่นเรื่องการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยด้วย สิ่งสำคัญที่สุดคือนี่อาจทำให้พวกเขาได้เป็นเศรษฐีที่หนึ่งกินนอนกินอย่างเดียว ปัญหาคือพวกเขาจะประสบความสำเร็จจากการเป็นยูทูบเบอร์ด้วยการทำอะไร ดูเหมือนตอนนี้จะมีคอนเทนต์ดีๆ ออกมาจนหมดแล้ว ถ้าตั้งใจจะเป็นยูทูบเบอร์ ความสามารถย่อมเป็นสิ่งจำเป็น ไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการกินได้อย่างเริ่ดอร่อยหรือความสามารถในการเล่นเกมส์สุดยอด แต่ถ้าไม่มีความสามารถอะไรเลย หน้าตาดีคือสิ่งจำเป็น สำหรับพวกเขา ความสามารถเท่าทางอื่นยังไม่มีเลย ช่วงเป็นสถานการณ์ที่น่าเวทนามาก

“เฮ้ เรามาลองคิดกันหน่อยเถอะว่าเราสองคนทำอะไรเก่งบ้าง”

ฮย็องซูเสนอให้ลองคิดหาความสามารถของตัวเองอย่างจริงจัง ฮย็องจึงพิจารณาอย่างละเอียดว่าสิ่งที่ตัวเองเก่งคืออะไร ซึ่งไม่ว่าจะคิดเท่าไร เขาก็คิดไม่ออกว่าตัวเองเก่งอะไร แต่ถ้าให้เลือกมาจริงๆ จังๆ หนึ่งอย่าง ก็พอมีเหมือนกัน

“ฉันว่าฉันน่าจะเป็นพวกทำให้คนอื่นโมโหได้นะ แม่ฉันบอกตลอดเวลาที่เจอฉันว่าแม่โมโหจนแทบคลั่ง”

ฉันเองรู้จักแม่ของฮย็องเป็นอย่างดี ต้องขอบคุณแม่ของฮย็อง

ที่ทำให้ได้พบกับเจ้าสองคนนี้ แต่หากสงสัยว่าแม่ของอุยยังเป็นอย่างไร
ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาที่จะอธิบาย

อ้อ ฉันว่าฉันแนะนำตัวเองเข้าไปหน่อย

บางคนเรียกฉันว่าเป็นโอกาส หรือไม่กี่โชค แต่บางคนเรียกฉัน
ว่าเทพแห่งความโชคดี หรือไม่กี่การล้อเล่นของโชคชะตา นั่นสินะ
จะเรียกฉันว่าอย่างไรก็ได้ เพราะชื่อฉันไม่ได้สำคัญหรอก สิ่งสำคัญคือ
ฉันเกลียดพวกคนที่กำหนด 'ชะตาชีวิต' คนอื่น นั่นทำให้ฉันชื่นชอบมาก
กับการเข้าไปยุ่งกับชีวิตคนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องร้ายหรือดีก็ตาม

อย่าเข้าใจผิดไปละ ฉันจะพูดให้ชัดเจนเลยว่าฉันไม่ใช่คนที่
ทำให้ชีวิตมนุษย์เจอเรื่องโชคร้ายหรือก่นะ นานๆทีหรือกที่ฉันจะทำให้
แผนที่วางเอาไว้พัง ชีวิตนะ ไม่ได้ดั่งงามแบบที่พวกคุณคิดหรือ
บางทีมันก็น่าสะอิดสะเอียนและน่าอาเจียนเลยละ เวลาที่ฉันเฝ้ามอง
สิ่งนั้น ฉันจะคอยมาช่วยพวกคุณ และเป็นโอกาสในสี่พันวินาทีที่
คุณปรารถนาอย่างแรงกล้า รวมถึงเป็นความโชคดียิ่งอย่างที่คาดไม่ถึง

ฉันคงจะต้องเล่าเรื่องตัวเองให้มากกว่านี้อีกสักหน่อย ที่จริงแล้ว
ฉันเกลียดพวกมนุษย์ร้ายางอายุที่โยนความผิดให้กับฉันเวลามีเรื่อง
เคราะห์ร้ายเกิดกับตัวเองมาก มนุษย์พวกนั้นคิดว่าชีวิตคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่
เวลามีเรื่องอะไรไม่สบายใจเกิดขึ้นแม้เพียงเล็กน้อย พวกเขาจะ
เกลียดชังและกล่าวหาว่าโชคชะตาเล่นตลกกับเขา ถึงแม้มนุษย์
ส่วนใหญ่จะอยู่ในสถานภาพที่ดีขนาดไหน แต่ก็ไม่เคยรู้จักการขอบคุณ
เลย มนุษย์พวกนั้นต่างคิดว่าสิ่งที่พวกเขาได้รับเป็นสิ่งแน่นอนอยู่แล้ว
พวกนี้คือมนุษย์ที่ไม่มีความละเอียดใจเลยแม้สักนิดเดียว

คนที่ฉันเฝ้าดูอย่างสนใจเป็นพิเศษคือคนต่อไปนี้

คนที่ถึงแม้ว่าชีวิตจะโหดร้ายเล่นเป็นประจำ แต่ก็ยังอดทน
ลูกเดียว คนที่ชีวิตล้มเหลวและยังตั้งสติไม่ได้ แต่ก็ยอมพ่ายแพ้
แม่เพียงนิด และคนที่พยายามจะหลุดพ้นจากหลุมพรางในชีวิตด้วย
การทำทุกวิถีทาง

เหตุผลที่ฉันยังดำรงอยู่ก็เพราะคนเหล่านี้

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงถูกใจยิ่งขึ้นกับลูย็อง เด็กสองคนนี้เป็นอย่างมาก
เพราะพวกเขาคือเด็กที่รู้ตัวเป็นอย่างดีว่าชีวิตไม่ได้ยิ่งใหญ่สักหรอก

“ถึงคอมพ์จะเก่าจนแทบระเบิดออกมา แต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนี่
อร่อยเป็นบ้าเลยไหมล่ะ”

“ไม่รู้สินะ”

“อะไรกัน ฉันว่าอร่อยออก”

ฮย็องซูพยายามขำอีกรอบ อันที่จริง ร้านเกมนี้เก่ามากจน
อยากรู้ว่าต้องจ่ายเงินด้วยเหรอ เด็กแถบๆ ยังไม่มาที่นี้กันเลย
แถมถ้าตัดเด็กประถมต้นไม่กี่คนซึ่งอยู่ในหมู่บ้านนี้ออกไป ก็แทบ
จะไม่เห็นคนทั่วไปด้วยซ้ำ อีกรูปแบบ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแบบถ้วยที่กิน
ในร้านสะดวกซื้อยังอร่อยกว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่นี้ตั้งเยอะ

“อร่อยจริงๆ เหรอ”

ฮย็องซูถามด้วยความกังขา

“เฮ้ ที่นี้อร่อยกว่าตรงหน้าโรงเรียนอีก”

“อร่อยกว่าตรงไหนกัน”

“ไม่มีคน เจียบ และก็อะไรอีกนะ...”

ฮย็องซูขมขื่นพยายามคิดถึงข้อดีของร้านเกมในอาคาร
ศูนย์การค้าเก่าๆ นี้ แต่เขาก็คิดไม่ออกเลย จะบ้าตาย พูดว่าอย่างไรดีล่ะ

ตอนนั้นเองที่อุยยังหยุดยืนและกำลังชี้มือไปทางอาคารอพาร์ทเมนต์
“เฮ้!”

ตรงปลายนิ้วของอุยยัง อื่นแจอยู่ตรงนั้น

ไม่เคยมีใครเห็นเธอยิ้มเลยสักครั้ง เธอไม่มีใครคบ และไม่ชอบ
พูดคุยกับใครๆ ดังนั้นคนอื่นๆ จึงพากันเรียกเธอว่าแบทแมน

พอสายตาของเจ้าสองคนนั้นหยุดอยู่ที่อิ่นแจ ฉันเองก็เผลอ
ถอนหายใจออกมาเล็กน้อย ฉันสนุกกับการเฝ้ามองเจ้าสองหนุ่มนั้น
แต่พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับอิ่นแจย่อมต่างออกไป เวลามองอิ่นแจ ฉัน
ไม่สามารถหัวเราะได้เลย

แน่นอนว่าเจ้าเด็กสองคนนี้คงนึกไม่ถึงหรือกว่าอิ่นแจมีเรื่อง
ทุกข์ทรมานขนาดไหน ตั้งแต่ตอนที่เด็กสองคนนี้เดินไปที่ร้านเกม
จบจนตอนนี้ อิ่นแจเดินวนกลับไปกลับมาพักใหญ่ กว่าจะเดินเข้าไป
ในอพาร์ทเมนต์รูปตัวอักษรเกาหลี¹ ซึ่งมีลักษณะโง่งทางเดินเป็น
รูปแบบเก่า ในหนึ่งชั้นมีห้องเรียงติดๆ กันเป็นสิบห้อง ฮย็องซูเงยหน้า
มองอิ่นแจที่เดินเข้าไปในอพาร์ทเมนต์แล้วพูดว่า

“นี่น่าจะเป็นบ้านของยายนั่น”

“เมื่อไหร่เธอเดินวนไปมาอยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรอ”

คำพูดของอุยยังแผ่คำถามว่า ห้องเธอก็อยู่ตรงหน้าแค่นี้ ทำไม
ถึงไม่ยอมเข้าไปเล่า แต่ฮย็องซูก็ไม่รู้เหตุผลนั้นเช่นกัน

“นั่นสิ ทำไมกันนะ”

อิ่นแจทำท่าทางน่าสงสัยอยู่ตรงโง่งทางเดินชั้นสอง เธอไม่ยอม
เดินเข้าห้อง แต่กลับมองสำรวจโง่งทางเดินแทน ดูเหมือนเธอกำลัง
หลบเลี่ยงสายตาคอนอิ่นอยู่

¹ อักษรตัวแรกในพยัญชนะภาษาเกาหลี 14 ตัว

“ไม่ใช่บ้านเธอหรอกเธอ”

ฮย็องซูรู้สึกแปลกๆ เขาพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว เด็กทั้งสอง
อยู่ที่นั่นแล้ว และอีกไม่นานก็จะได้รับรู้เรื่องของอินแจ ความ
กระวนกระวายใจของฉันทเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“โอ๊ะ โอ๊ะ! ทำแบบนั้นไม่ได้นะ”

ตอนนั้นเอง ฮย็องถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้เห็นอินแจปลด
เหล็กดัดหน้าต่างออกอย่างชำนาญ แต่อินแจไม่รู้เลยว่าไม่มีใครดูอยู่
เธอเปิดหน้าต่าง แล้วแอบเข้าไปข้างใน

“เฮ้ย บ้าชะมัด นี่มันอะไรกันเนี่ย”

ฮย็องซูและฮย็องมอองหน้ากัน แล้วต่างเอามือปิดปาก เด็ก
ทั้งสองไม่อยากเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้า

“ยายนั่น ตอนนี้อยู่มาง่าแกงไปแล้วใช้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่กำแกงนะ น่าจะเป็นหน้าต่าง”

“ก็นั่นแหละ นั่นมันขโมยชัดๆ”

“ขโมยเหรอ”

คำพูดของฮย็องซูทำให้ฮย็องเบิกตาโพลงพลางถามออกมา
ฮย็องมอองหน้าฮย็องผู้กำลังตกใจแบบไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนแล้ว
พูดต่อ

“แล้วถ้าเป็นห้องของตัวเอง จะเข้าไปแบบนั้นหรือ”

ท่าทางของเธอเหมือนไม่ใช่แค่ลองทำครั้งสองครั้ง ไม่ว่าจะเป็น
การหันไปมองรอบๆ หรือฝีมือการเปิดหน้าต่าง นี่อาจเรียกได้ว่าเป็น
ฝีมือการจัดจางระดับเซียน

“อ้อ บ้าจริง ยังไงล่ะนี่ ไม่เคยคิดเลยว่าเธอจะเป็นขโมย”

นี่เป็นเรื่องที่ทั้งบ้าคลั่งและชวนให้สับสน พวกเขาแค่จะมา
เล่นเกมในร้านเกมแค่นั้น แต่กลับต้องมาพบว่าเด็กผู้หญิงในชั้นเรียน

เดียวกันเป็นหัวขโมย

คนที่สร้างสิ่งมีชีวิตขึ้นมา มักโยนอะไรบางอย่างมาให้เราโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว แล้วพวกเขาก็จะเริ่มหัวเราะคิกคัก เจ้าเด็กสองคนนี้นอกจากจะตกใจแล้ว คงไม่ทันสังเกตเลยว่านี่เป็นสิ่งที่ผู้สร้างชีวิตมนุษย์โยนเรื่องล้อเล่นเพียงเล็กน้อยมาให้

หัวขโมย

“ทำอะไรนะ”

“อู่ว เยียบ ๆ สิ บางทีเธออาจจะเล็งกระเป๋าดินสอกับโทรศัพท์มือถือของฉันอยู่ก็ได้ ใครจะไปรู้”

ฮย็องซูหมุนตัวอย่างว่องไวเพื่อบังสมบัติที่วางบนโต๊ะของเขา ทุกครั้งเวลาอื่นแจเดินผ่าน

“เฮ้ย เมื่อวานฉันลองหาข่าวในอินเทอร์เน็ตดูทั้งวัน ไม่มีข่าวออกว่าใครโดนย่องเบาเลยละ ฉันว่ายายแบทแมนต้องเป็นนักย่องเบาตัวฉกาจแน่ เพราะเธอไม่ทิ้งร่องรอยว่าโยมจะอะไรไปเลย”

ฮย็องซูคือคนที่สามารถแสดงออกถึงจินตนาการได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ในเวลาแบบนี้เท่านั้น แต่จะไม่ได้เห็นในตอนที่จะต้องใช้จินตนาการจริงๆ ฮย็องซูคิดว่าสาเหตุที่อื่นแจทำตัวแปลกแยกจากสังคมกับธาตุแท้ที่เธอเป็นนักย่องเบามีส่วนเกี่ยวข้องกัน เรื่องนี้แน็งกว่าแซ่แบ่ง

“ฉันมาลองคิดๆ ดูนะ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เราเลิกไปร้านเกมโบราณนั่นกันเถอะ เรามาซื้อคอมพิวเตอร์ไว้เล่นเกมกันคนละเครื่องดีไหม”

“ไหนว่าถูกใจร้านเกมนั่นไม่ใช่หรอ”

“ก็ใช่ แต่มันสำคัญด้วยเหวอ คอมพิวเตอร์จะตาย เราซื้อคอมพิวเตอร์เครื่องกันเถอะ”

“เอาตั้งกี่ทีไหนซื้อล่ะ”

คำพูดของฮย็องซูทำให้ฮย็องต้องขมวดคิ้วถาม ฮย็องซูโบกมือไปมาราวกับจะบอกว่าไม่ต้องกังวล ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า

“ฟังให้ดีๆ ตอนที่ยายแบทแมนเข้าไปขโมยของ เราก็ถ่ายคลิปเอาไว้ ทำทีว่าเราอยู่ที่นั่นพอดี แล้วก็แจ้งความกับตำรวจยังไม่ละ”

“แจ้งความกับตำรวจนั่นแหละ”

“เฮ้ การที่เราจับใจของเขามาได้ เราก็จะได้รับยกย่องในคุณงามความดีไง พวกเขาจะมอบรางวัลพลเมืองผู้กล้าหาญ ได้ออกข่าว แล้วเราก็เอาอันนั้นไปลงในยูทูบไง เคยเห็นยูทูบที่เขาเอาพลเมืองผู้กล้าหาญไปลงหรือเปล่าล่ะ”

ฮย็องมีสีหน้างงวยพลางส่ายหน้าไปมา

“นั่นละ! ถ้าเราทำสำเร็จ เราจะดังสุดๆ ไปเลย แล้วเราก็จะได้ชื่อคอมพิวเตอร์ใจ”

ฮย็องส่ายหน้ากับแผนการที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของฮย็องซู เพราะไม่ว่าจะคิดยังไง พวกเขาก็ห่างไกลกับคำว่าความกล้าหาญเหลือเกิน

“วันนี้พอเลิกเรียนเราจะเริ่มกันเลย เข้าใจไหม”

“อ๊อ แต่ถ้าวันนี้ฉันไปเรียนกวดวิชาสาย ฉันต้องตายแน่...”

“อีกแล้วเหวอ”

คำตอบของฮย็องทำให้ฮย็องซูย่นหน้า

“ฮืม ยายแบทแมนนี่ช่างไม่มีจิตสำนึกเอาเสียเลย เธอยังจะไปขโมยของที่เดิมอีกรอบนั่นแหละ”

เป็นแบบนี้จริงๆ อื่นแจมาที่อพาร์ทเมนต์เดิมที่เธอเคยมา

เมื่อวานอีกครั้ง เด็กทั้งสองมองเห็นเธอ แล้วพวกเขาก็รีบเคลื่อนไหว
ตัวไปทางบันไดฝั่งตรงข้าม พอมาถึงชั้นสอง พวกเขาเห็นอินแจ
ทำท่าลังเลอยู่ตรงหน้าห้องนั้น ห้องที่เธอเปิดหน้าต่างแล้วแอบเข้าไป
เมื่อวาน ฮย็องซูเดาปากพลางหยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“ฉันจะต้องได้หลักฐานจริงๆจังๆแล้ว เธอตายแน่”

เขาเริ่มกดปุ่มอัดคลิป อินแจดูตัวเล็กมากในคลิป แต่ท่าที่
ความเป็นหัวขโมยก็ยังปรากฏออกมาเหมือนเดิม หรือเพราะว่า
นี่เป็นบ้านที่เธอเคยเข้ามาเยาะเบาแล้วหรือเปล่า อินแจเงยหูฟัง
เสียงตรงประตูทางเข้า จากนั้นเธอก็ขยับเหล็กดัดพลางถอดออก
อย่างชำนาญ อินแจจัดการหน้าต่างโดยการเอื้อมมือยาวๆไปไข้ม
ให้เปิดออก แล้วเธอก็โยนกระเป๋าเข้าไปในห้อง ก่อนจะกระโดดมุลูบ
ข้ามหน้าต่างไป

“นั่นไง! เราได้หลักฐานแล้ว”

ทันทีที่ฮย็องซูกำลังจะกดหยุดอัดคลิป เขาก็ได้ยินเสียงเอะอะ
ดังออกมา

ดูป!

โครม

“นั่น นั่นเสียงอะไรนะ”

ฮย็องซูสั่นและตกใจกับเสียงที่ดังสนั่น ในห้องที่อินแจเพิ่งเข้าไป
มีเสียงด่ากับเสียงตะโกนโวยวายของผู้ชายแผดออกมา

“น่าจะมีคนอยู่นะ คิมอินแจโดนจับแล้วหรือเปล่า”

ตอนนั้นเองที่ประตูทางเข้าเปิดออก อินแจจึงพรวดพราดออกมา
จากนั้นก็วิ่งหวักระเซอะกระเซิงเดินตามออกมาด้วย

“ยายบ้า บอกให้มานี่ไง”

ลุงคนนั้นด่าออกมาไม่ยั้ง แล้วไล่ตามอินแจที่วิ่งออกไปจากประตู

ทั้งฮย็องซูและอูย็องต่างจึงมองสถานการณ์นั้น โดยไม่รู้ตัวที่กำลังหยุดหายใจอยู่ ถึงแม้อื่นแจจะถูกรวบได้ว่าเป็นหิวขโมย พวกเขาก็หวังว่าอื่นแจจะไม่ถูกรวบได้ในตอนนี้

แต่เธอไปได้ไม่ไกลนักก็ถูกรวบได้ ลูกคนนั้นกระซอกผมของอื่นแจอย่างโหดเหี้ยม ร่างเล็กๆ ของอื่นแจเซซัดเซแล้วล้มคว่ำลง แต่ลูกไม่ได้สนใจเลย เขากะซอกตัวอื่นแจที่ล้มคว่ำแล้วลากต่อไปเรื่อย ๆ

ฮย็องซูกับอูย็องใจเต้นไม่เป็นสำ หน้าของพวกเขาเป็นสีแดงก่ำ พวกเขาไม่อาจพูดอะไรได้เพราะความหวาดกลัว เด็กสองคนนั้นแทบไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

พวกเขาารู้สึกว่ามีคนที่อยู่แถวนั้นเปิดหน้าต่างออกมา คงเพราะได้ยินเสียงโหวกเหวก ฮย็องซูตั้งใจจะขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย แต่ก็พูดไม่ออกกับน้ำเสียงที่ดูไม่ใส่ใจจนน่าขนลุก

“เฮ้อ เอาอีกแล้วสินะ อย่าไปใส่ใจเรื่องของชาวบ้านเลย พวกเธอก็รีบกลับเข้าบ้านไปเถอะ”

บึง

คุณป้าคนนั้นปิดหน้าต่างลงราวกับนี่เป็นเรื่องปกติ ขณะที่มีคนปิดหูปิดตาแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น มีอะไรใหญ่ ๆ ของใครบางคนก็กำลังกระซอกผมอื่นแจแล้วจูดลากเธอไปยังประตูทางเข้า หน้าอูย็องซีดเผือดและมีสีหน้าราวกับกำลังจะร้องไห้ ฮย็องซูคิดจะแจ้งความเดี๋ยวนั้นเลย แต่คำพูดถดถอมของอื่นแจทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก

“หนูผิดไปแล้วคะ หนูผิดไปแล้วคะ พ่อ”

อื่นแจประณมมือทั้งสองพลงอ้อนวอน

เด็กสองคนนั้นตัวแข็งที่ออร่ากับมีใครกำลังใช้ปืนจ่อพวกเขา

“พ่อ...อย่างนั้นหรือ”

ความรุนแรงและการทารุณกรรม

ถ้ามีสิ่งใดน่าขนพองสยองเกล้าเท่ากับเรื่องนี้ ก็คงจะเป็นความรู้สึกอับอายอดสู

ตอนที่เธอโดนฟอลลากตัวมา ตอนที่เธอกำลังอ่อนนวลนอนพอส
ด้วยมือที่ยกขึ้นมาประนมทั้งสองข้าง อินแจก็เห็นพวกเขา เธอเห็น
เด็กผู้ชายร่วมชั้นสองคนที่กำลังจ้องมองเธออยู่

อินแจหลับตาปีพลางคิดว่า คงจะดีถ้าโลกพังทลายลงเสีย
ตอนนี้เลย

อี.ก.ด.บี.บี

ถ้าโลกใบนี้แหลกสลายไปได้ก็คงจะดี

เธอคิด แต่พอหลับตาแล้วลืมตาอีกรอบ กลับมีเสียงเคาะประตูเบา ๆ

โลกยังไม่แหลกสลาย

ก๊อ ก ๆ เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับน้ำเสียงที่คุ้นเคยของใครบางคน

“เฮ้ คิมอินแจ เรามาพาเธอออกไป”

อินแจ คือเด็กสาวผู้เจี๊ยบขรึม

เธออาศัยอยู่กับพ่อที่พร้อมจะกลายร่างเป็นปีศาจเมื่อตีตื้นเหล่า

เธอไม่มีใครคบหา ไม่เคยขี้น และไม่พูดคุยกับใคร

ทุกคนคิดว่าเธอแปลกแยก

แต่ใครเล่าจะรู้เหตุผลเบื้องลึกที่เธอต้องเป็นแบบนี้

เมื่อชีวิตทุกขัธยมจนเหมือนไร้ทางออก กลับมีมือยื่นมาหาเธอ

“ให้ฉันเป็นความโชคดีของเธอได้หรือเปล่า”

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-4564-3

ทดลองอ่าน

Cover Design: Siriporn S.

Illustrator: Artmeesri

ราคา 225 บาท

